

Бързобѣгунекъ останѣ на заслонѣ подѣ своята каска съ златенѣ шийритѣ. Никоѣ не обеспокои „австриецѣтъ“. Той продължаваше добросѣвѣстно да фотографира бѣлочерковчаше, и понеже му липсвахѣ нѣкои необходими кислоти за измиване образитѣ, въсприети отѣ стѣклото, то послѣднитѣ оставахѣ сѣвѣмѣ замрачени и тъмни, и човѣкъ съ удивление виждаше по кѣщята портрети на нѣкакви негри... Въ сѣщето врѣме Бързобѣгунекѣ самѣ поддържаше кореспонденцията съ външни мѣста...

Най-послѣ духоветѣ на Бѣла-Черква се поуталожихѣ и смѣлостѣта се повърнѣ на младежитѣ. Само едногласно окайвахѣ сѣдбата на клетия Огняновѣ: слухѣтъ за смъртѣта му се потвърждаваше отѣ всѣкъдѣ. Читацитѣ, които идѣхѣ на пазарѣ, разказавахѣ, че билѣ ударенѣ съ три крушума и издѣхнѣлѣ пѣкъдѣ изѣ Ахиевското бранище. Онѣбашиятѣ знаеше, че послѣднето не е доказано, но го потвърждаваше и той. Нѣкои Българе увѣрявахѣ, че графѣтъ билѣ погребенѣ отѣ Никола терзиятѣ въ долѣтъ, дѣто го намѣрилѣ. Хаджи Ровоама описваше по-трагически конеца на Бойча: като се влачалѣ раненѣ изѣ долѣтъ, прѣзѣ ноцѣта билѣ изѣденѣ живѣ отѣ вѣлци. Тия мрачни мѣлви потопявахѣ града въ скрѣбѣ. Огняновѣ отѣ герой ставаше мѣченикѣ и светецѣ. Той минѣ въ легенда. Бабичкитѣ палѣхѣ свѣщѣ за „великомученика Бойча“; попѣ Ставри му отслужи панихида въ срѣдата на панахидата за Хаджи-Бойча. Тамѣ присѣтствовахѣ всички младежи, за голѣмо изумление на сродницитѣ на честния покойникѣ, които остахѣ слисани и отѣ това, че попѣтъ въ молитвата поменувахѣ Хаджи-Бойча — Бойчо „мученикѣ“ вмѣсто „поклонникѣ“... Но имаше и други, които бѣхѣ доволни. Тѣ гледахѣ високомѣрно, като човѣци, които сѣ имали право. Стефчовѣ особенно свѣтеше, въпрѣки срамното си приключение у Милкини. Голѣмината на Огняновото бѣдствие, което захванѣ всичкитѣ вниманя, намаляваше ѣ на позора му. Та и самия позорѣ прави по-безочливѣ...